

MORGONSAMLING FÖR LÄSRÖRELSEN

Skriven av Mika Wickström

När jag var i er ålder var man i skolan tvungen att skriva med fin handstil. Bokstäverna hade snirklar och krumelurer, och det var som att varje ord bildade ett eget mönster. Detta kallades för skönskrivning.

Jag var vänsterhänt och jag kladdade texten då jag skrev. Jag tyckte inte alls om det hela. Läraren tröttade snabbt på mig då jag inte orkade koncentrera mig.

Bollen lydde min vänstra fot bättre än vad pennan lydde min hand. Jag slapp med i ett riktigt fotbollslag när jag gick på första klassen och jag klarade mig bra.

På modersmålslektionerna var det alltid svårt, men som tur är var jag bra på åtminstone något. Jag fick en sexa i modersmål, men en nia i gymnastik.

Då vi började sjuan bytte vi skola. I slutet av hösten sade min nya lärare till mig: ”Jag ger dig en åtta i modersmål. På våren kan det vara en nia om du fortsätter i samma stil.”

Vad hade hänt?

Den nya läraren inspirerade och sporrade. Hon blev inte upprörd även om handstilen var ful. Det var fortsättningsvis viktigt att skriva, men det var innehållet som var av betydelse. Det började också gå bra med grammatiken då man ville göra allt bra.

Sedan började jag läsa på egen hand. Det lönar sig att läsa böcker om man vill kunna skriva bra.

Jag klarade mig fortsättningsvis i fotbollen, men jag märkte till slut att jag inte var tillräckligt talangfull på det. Ett par av mina kompisar lyckades nå ända till mästerskapsserien. Själv satsade jag på att skriva och läsa.

Fotbollen är fortsättningsvis en kär hobby för mig. Det var dock skrivandet som kom att bli mitt jobb. Jag har publicerat över trettio böcker. Den första av dem skrev jag med vänster hand i ett rutigt häfte.

Min modersmålslärare hette Ritva. Jag skulle kanske ha behövt Ritva som fotbollstränare också ibland då det började bli för allvarligt med fotbollen och glädjen och sporrandet glömdes bort.

Om man vill uppnå något lönar det sig att jobba för detta. Det är viktigt att drömma och man får aldrig ge upp för lätt. Det finns nog en plats för alla och ingen är sämre än den andra – inte den vänsterhänta och inte den som ser annorlunda ut.

